

Книгата на Симеон Василев "Десетилетието", която е част от поредицата "Световният гамбит", се появи като че ли в точното време. "Не беше ясно кога е започнало това десетилетие, но ние интуитивно трябваше да усетим неговия край и след това да ознаменуваме края му с премиерата на книгата. И наистина, това десетилетие символично свърши през миналата седмица със смъртта на Вацлав Хавел и Ким II, който в Корея бе наследен от Ким III. Наистина, само един много гениален политически прогностик може да си издаде книгата точно, когато едно непредвидимо десетилетие е свършило по един предвидим начин". Това заяви при представянето на книгата бившият министър на външните работи Соломон Паси, който бе сред присъстващите дипломати, политици, представители на академичната общност, журналисти и приятели в ресторант "Алма Матер". Авторът Симеон Василев каза, че и тази негова книга е за личностите и събитията, които са променили международните отношения. "Така или иначе, аз съм се докосвал понякога индиректно, понякога и директно до тези най-чувствителни отношения, за които толкова обичам да разсъждавам. Сред гостите има и посланици, нека към вашите страни да прозвучи едно хубаво българско и добронамерено послание за спокойствие и хубави дни", пожела Василев. "Някога имах среща с един мъдър човек, при който се забеляза как житейската мъдрост преминава в политическа мъдрост", каза още Василев и остави на читателя да научи от книгата кой е той, заинтригувайки го с още няколко думи за този политик, който според него е дал най-хубавото определение за политика: "Стоял той със своите сътрудници на някаква улица и им казал: "Вижте каква хубава жена минава!". Те му отговорили: "Но извинете, Вие сте с гръб към нея и не я виждате". Тогава той им казал: "Аз виждам очите на хората, които я гледат". Това е добра политика, посочи Симеон Василев.

Според проф. Андрей Пантев Василев не се е подвел по доходоносната литература и това, което е сътворил, в никакъв случай не е част от книжния фураж. "Той можеше да пише книги за бандити и милионери, да разказва как преди да тръгнем на работа по време на комунизма сме се прескачали през трупове на убити демократи. Той можеше да каже, че Молотов е запалил за една седмица Втората световна война, той можеше да пише, че който е слушал Бийтълс, незабавно е заминавал за Белене. Той не се поддаде на това тогава доста полезно и доходоносно изкушение. В същото време той не простря плача си към миналото и не каза, че всичко това е било прекрасно и само в името на благото на човека и на отечеството. И може би поради това той беше гледан с резерви и от двете страни. Когато не си на една от тези крайности, ти попадаш, ако не под обстрел, то на неприязън и от двете страни. И намирам, че това беше най-мъжественото време за онези не толкова мъжествени времена", каза проф. Пантев.

"Какво направи Симеон Василев? Успя да инжектира в рутинна журналистическа, аналитична цел и професия мъдрост от миналото, настоящето и бъдещето, една печал, а това може да изрази само един интелигентен човек и в това отношение, ако не е

единствен, той беше един от единствените, които не търсеха ефектите на прилагателните", анализира Андрей Пантев.

"Прилагателните знаете, че са като насекомите - когато станат много, те се самоизяждат. Симеон Василев успя да съчетае един елегантен стил, без натруфената фразеология на онези, които търсят внимание с прилагателни, понеже няма с какво да впечатлят читателя. И това отношение, без да кажем, че е уникален, можем да кажем само, че нещастни са онези хора, които не могат да се радват на успеха на другите, особено, ако тези други са млади. За това казваме ние, че Симеон е различен. Между другото, това е разследващият журналист", подчерта проф. Пантев. Той определи книгата още така: "Виждаме един анализ, един вечен опит да се пренесат десет години във вечността, в миналото и поне българското бъдеще. Иначе календарните граници са условни, те рядко съвпадат с действителните промени в историята на човечеството. За да отсечеш един период, не е нужен сатърът на календара, а скалпелът на анализатора. И в това отношение ние се радваме на Василев", каза проф. Пантев.

Книгата на Симеон Василев "Десетилетието", която е част от поредицата "Световният гамбит", се появи като че ли в точното време. "Не беше ясно кога е започнало това десетилетие, но ние интуитивно трябваше да усетим неговия край и след това да ознаменуваме края му с премиерата на книгата. И наистина, това десетилетие символично свърши през миналата седмица със смъртта на Вацлав Хавел и Ким II, който в Корея бе наследен от Ким III. Наистина, само един много гениален политически прогностик може да си издаде книгата точно, когато едно непредвидимо десетилетие е свършило по един предвидим начин". Това заяви при представянето на книгата бившият министър на външните работи Соломон Паси, който бе сред присъстващите дипломати, политици, представители на академичната общност, журналисти и приятели в ресторант "Алма Матер".

Авторът Симеон Василев каза, че и тази негова книга е за личностите и събитията, които са променили международните отношения. "Така или иначе, аз съм се докосвал понякога индиректно, понякога и директно до тези най-чувствителни отношения, за които толкова обичам да разсъждавам. Сред гостите има и посланици, нека към вашите страни да прозвучи едно хубаво българско и добронамерено послание за спокойствие и хубави дни", пожела Василев.

"Някога имах среща с един мъдър човек, при който се забеляза как житейската мъдрост преминава в политическа мъдрост", каза още Василев и остави на читателя да научи от книгата кой е той, заинтригувайки го с още няколко думи за този политик, който според него е дал най-хубавото определение за политика: "Стоял той със своите сътрудници на някаква улица и им казал: "Вижте каква хубава жена минава!". Те му отговорили: "Но извинете, Вие сте с гръб към нея и не я виждате". Тогава той им казал: "Аз виждам очите на хората, които я гледат". Това е добра политика, посочи Симеон Василев.

Според проф. Андрей Пантев Василев не се е подвел по доходоносната литература и

това, което е сътворил, в никакъв случай не е част от книжния фураж. "Той можеше да пише книги за бандити и милионери, да разказва как преди да тръгнем на работа по време на комунизма сме се прескачали през трупове на убити демократи. Той можеше да каже, че Молотов е запалил за една седмица Втората световна война, той можеше да пише, че който е слушал Бийтълс, незабавно е заминавал за Белене. Той не се поддаде на това тогава доста полезно и доходоносно изкушение. В същото време той не простря плача си към миналото и не каза, че всичко това е било прекрасно и само в името на доброто на човека и на отечеството. И може би поради това той беше гледан с резерви и от двете страни. Когато не си на една от тези крайности, ти попадаш, ако не под обстрел, то на неприязън и от двете страни. И намирам, че това беше най-мъжественото време за онези не толкова мъжествени времена", каза проф. Пантев.

"Какво направи Симеон Василев? Успя да инжектира в рутинна журналистическа, аналитична цел и професия мъдрост от миналото, настоящето и бъдещето, една печал, а това може да изрази само един интелигентен човек и в това отношение, ако не е единствен, той беше един от единствените, които не търсеха ефектите на прилагателните", анализира Андрей Пантев.

"Прилагателните знаете, че са като насекомите - когато станат много, те се самоизяждат. Симеон Василев успя да съчетае един елегантен стил, без натруфената фразеология на онези, които търсят внимание с прилагателни, понеже няма с какво да впечатлят читателя. И това отношение, без да кажем, че е уникален, можем да кажем само, че нещастни са онези хора, които не могат да се радват на успеха на другите, особено, ако тези други са млади. За това казваме ние, че Симеон е различен. Между другото, това е разследващият журналист", подчерта проф. Пантев. Той определи книгата още така: "Виждаме един анализ, един вечен опит да се пренесат десет години във вечността, в миналото и поне българското бъдеще. Иначе календарните граници са условни, те рядко съвпадат с действителните промени в историята на човечеството. За да отсечеш един период, не е нужен сатърът на календара, а скалпелът на анализатора. И в това отношение ние се радваме на Василев", каза проф. Пантев.

Книгата на Симеон Василев "Десетилетието", която е част от поредицата "Световният гамбит", се появи като че ли в точното време. "Не беше ясно кога е започнало това десетилетие, но ние интуитивно трябваше да усетим неговия край и след това да ознаменуваме края му с премиерата на книгата. И наистина, това десетилетие символично свърши през миналата седмица със смъртта на Вацлав Хавел и Ким II, които в Корея бе наследен от Ким III. Наистина, само един много гениален политически прогностик може да си издаде книгата точно, когато едно непредвидимо десетилетие е свършило по един предвидим начин". Това заяви при представянето на книгата бившият министър на външните работи Соломон Паси, който бе сред присъстващите дипломати, политици, представители на академичната общност, журналисти и приятели в ресторант "Алма Матер".

Авторът Симеон Василев каза, че и тази негова книга е за личностите и събитията, които са променили международните отношения. "Така или иначе, аз съм се докосвал понякога индиректно, понякога и директно до тези най-чувствителни отношения, за които толкова обичам да разсъждавам. Сред гостите има и посланици, нека към вашите страни да прозвучи едно хубаво българско и добронамерено послание за спокойствие и хубави дни", пожела Василев.

"Десетилетието"

Журналистът Симеон Василев издаде поредната си книга, част от поредицата „Световният Гамбит“

скалпелът на анализатора

"Някога имах среща с един мъдър човек, при който се забеляза как житейската мъдрост преминава в политическа мъдрост", каза още Василев и остави на читателя да научи от книгата кой е той, заинтригувайки го с още няколко думи за този политик, който според него е дал най-хубавото определение за политика: "Стоял той със своите сътрудници на някаква улица и им казал: 'Вижте каква хубава жена минава!'. Те му отговорили: 'Но извинете,

Вие сте с гръб към нея и не я виждате'. Тогава той им казал: 'Аз виждам очите на хората, които я гледат'. Това е добра политика, посочи Симеон Василев.

Според проф. Андрей Пантев Василев не се е подвел по доходоносната литература и това, което е сътворил, в никакъв случай не е част от книжния фураж. "Той можеше да пише книги за бандити и милионери, да разказва как преди да тръгнем

на комунизма сме се прескачали през труповете на убити демократи. Той можеше да каже, че Молотов е запалил за една седмица Втората световна война, той можеше да пише, че който е слушал Бийтълс, незабавно е заминавал за Белене. Той не се поддаде на това тогава доста полезно и доходоносно изкушение. В същото време той не простря плача си към миналото и не каза, че всичко това е било прекрасно и само в

името на благо на човека и на отечеството. И може би поради това той беше гледан с резерви от двете страни. Когато не си на една от тези крайности, ти попадаш, ако не подобстрел, то на неприязън и от двете страни. И намирам, че това беше най-мъжественото време за онези не толкова мъжествени времена", каза проф. Пантев.

"Какво направи Симеон Василев? Успя да инжектира в рутинна журналистическа,

аналитична цел и професия мъдрост от миналото, настоящето и бъдещето, една печал, а това може да изрази само един интелигентен човек и в това отношение, ако не е единствен, той беше един от единствените, които не търсеха ефектите на прилагателните", анализира Андрей Пантев.

"Прилагателните знаете, че са като насекомите - когато станат много, те се самоизяждат. Симеон Василев успя да съчетае един елегантен стил, без натруфената фразеология на онези, които търсят внимание с прилагателни, понеже няма с какво да впечатлят читателя. И това отношение, без да кажем, че е уникален, можем да кажем само, че нещастни са онези хора, които не могат да се радват на успеха на другите, особено, ако тези други са млади. За това казваме ние, че Симеон е различен. Между другото, това е разследващият журналист", подчерта проф. Пантев. Той определи книгата още така: "Виждаме един анализ, един вечен опит да се пренесат десет години във вечността, в миналото и поне българското бъдеще. Иначе календарните граници са условни, те рядко съвпадат с действителните промени в историята на човечеството. За да отсечеш един период, не е нужен сатърът на календара, а скалпелът на анализатора. И в това отношение ние се радваме на Василев", каза проф. Пантев.